

РЕШЕНИЕ

№ 2212

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 13.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

като разгледа дело номер **735** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от Д. М. К. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу ревизионен акт /РА/ № 1002453 от 13.08.2010г., издаден от Б. Л. З. – старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, с който е отказано право на данъчен кредит в размер на 44 773 лв. по фактура № 68/30.12.2009г. издадена от [фирма] и в размер на 47 003, 20 лв. по фактура № 428/30.01.2010г. издадена от [фирма] и са установени задължения за довносяне в размер общо на 38 130, 11 лв. и лихви за просрочие върху тях от 2 789,94 лв., потвърден с решение на директора на Дирекция „ОУИ” –С. при условията на чл.156, ал.4 от ДОПК.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон. Жалбоподателят моли съда да отмени ревизионния акт и да признае право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма], като

счита, че в хода на ревизията и в съдебното производство са представени всички надлежни доказателства за установяване на кумулативните предпоставки по чл.68,ал.1,т.1 ,вр. чл.68, ал.2 ЗДДС, включително и относно наличието на облагаема доставка по смисъла на чл.9 от ЗДДС .

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, редовно призован , чрез юрс. Т. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, уведомена чрез прокурор Б. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1002453 от 22.03.2010г., издадена от С. Т. К. началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за ДДС за данъчни периоди 01.12.2007г. до 28.02.2010г. и за корпоративен данък за периода 01.01.2007г. до 31.12.2008г.

Процесната ЗВР е надлежно връчена управителя на ревизирания субект на 01.04.2010г.

В срока по чл.117,ал.1 ДОПК е съставен ревизионен доклад № 1002453 от 13.07.2010г. от екип от ревизори в състав – Б. Л. З. – старши инспектор по приходите и В. В. Д. – старши инспектор по приходите, в които ревизиращите органи са констатирани, че в рамките на данъчен период от 01.12.2009г. – 31.11.2009г. не следва да се признава правото на данъчен кредит в размер на 44 773,00 лв. по фактура № 68/30.12.2009г. издадена от [фирма], както и за периодите 01.01.2010г. -31.01. 2010г. не следва да се признава данъчен кредит в размер на 47 003,20 лв. по фактура № 428/30.01.2010г. издадена от [фирма] , във връзка с което са определени допълнителни задължения на дружеството за внасяне на ДДС и лихви за просрочие върху тях.

Ревизионният доклад е връчен на управителя на ревизирания субекта на 19.07.2010г.,като в срока по чл.117, ал.5 от ДОПК ревизираният субект е подал възражение срещу него с вх.№ 10407/02.08.2010г.

Със заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) К – 1002453 от 15.07.2010г., /връчена на пълномощник на ревизираното дружество на 29.09.2010г./ издадена от С. Т. К.- началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е

определена Б. Л. З. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. град да издаде ревизионен акт на [фирма], [населено място] във връзка с извършена ревизия, по която е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1002453 от 13.07.2010г. и е изготвено уведомление № У-1002453/15.07.2010г.

Съставен е ревизионен акт № 1002453 от 13.08.2010г. от Б. Л. З. длъжност главен старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. град. В акта органът по приходите е потвърдил констатациите, съдържащи се в ревизионния доклад по отношение на спорните доставчици [фирма] и [фирма]. Не е признал данъчен кредит в размер на 91 776,20 лв , във връзка с което е определил за довносяне ДДС в размер на 40 920,05 лв. – лихва и главница.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на ревизирувания субект на 29.09.2010г., а жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 34-00-611 от 12.10.2010г.

В законоустановения 45 - дневен срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, решаващият орган не се е произнесъл с решение, поради което в 30 –дневния срок за обжалване ревизирувания субект е подал жалба до АССГ , изпратена на 23.12.2010г., видно от приложената товарителница за експресни куриерски услуги № 2166400.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства; заключение и допълнително такова по допуснатата съдебно-техническа , неоспорено от страните, с оглед установяване дали е съответствие между актуваните СМР и акт обр.19 за същите респ. в процесните фактури, както и дали са изпълнени на място СМР-тата, предмет на спорните фактури. Изготвена е и съдебно-счетоводна експертиза с оглед установяване осчетоводяването на спорните услуги при доставчиците на същите [фирма] и [фирма].

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 30-дневния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен

орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган К – 1002453 от 15.07.2010г. ,издадена от С. Т. К. началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена Б. Л. З. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма] . Самата ЗОКО е издадена от С. Т. К. началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., чиято компетентност е определена със заповед на директора на ТД на НАП Б.. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в ЗОКО орган по приходите – Б. Л. З. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. град т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за доставките, осъществени от „Ди С.” ЕООД и [фирма] в рамките на извършваната от [фирма] дейност , не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на доставките на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС и действително настъпило данъчно събитие по чл.25 от ЗДДС. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесите фактури е отказано на основание чл.68, вр. чл.69 от ЗДДС и съгл. чл. 70, ал.5 ЗДДС. _____

С оглед необходимостта от установяване на реално осъществяване на доставките и за установяване на предпоставките по чл.9 ЗДДС, в хода на ревизионното производство, в счетоводството на доставчика „„Ди С.““ ЕООД и [фирма] са извършени насрещни проверки за начисляване на ДДС респ. осъществяване на услугите, предмет на процесните фактури.

По този повод на ревизираното дружество е връчено ИПДПОЗЛ изх. № КПД 1909/18.06.2010г., с което са изискани всички документи, необходими за установяване на реалността на доставките.

Изпратено е ИПДПОТЛ с изх.№ КДП-2113 от 12.05.2010г. до [фирма] , във връзка с което са представени заверени копия на Договор за реконструкция на хотел „Р.“ – Р. манастир от 28.01.2009г. сключен между „жалбоподателя и „Ди строй“ в качеството му на изпълнител, акт. Обр. 19 – протокол № 1 от 29.12.2009г. относно извършени СМР , подробно описани в потока, договор за реконструкция на хотел „Р.“ – Р. манастир от 05.02.2009г. между [фирма] възложител и „ Добър избор“ – изпълнител, акт обр.19 –протокол № 1 от 30.12.2009г. , фактури , банкови извлечения и други .

Извършена е и проверка в счетоводството на [фирма] с цел установяване на кадрова, материалната и техническата обезпеченост на търговеца, необходими за извършване на услугите по договорите за реконструкция на хотел „Р.“, предмет на спорните услуги, във връзка с което било изготвено ИПДПОЗЛ изх.№ КДП 2573-1/04.06.2010г. Във връзка с искането лицето е представило необходимите документи, подробно описани в писмо вх.№ 2573-1 от 21.06.2010г. , между които отново договор за реконструкция на хотел „Р.“ – Р. манастир от 05.02.2009г. между [фирма] възложител и „ Добър избор“ – изпълнител, акт обр.109 , трудови договори, доказателства за плащане и др.

С оглед представените от [фирма], [фирма] непредставянето на имената на лицата , извършили СМР на хотел „Р.“, както и непредставянето на безспорни доказателства за извършване на услугите от персонал на [фирма] определя липсата на кадрова обезпеченост на посоченото дружество като подизпълнител и обосновава извод за невъзможност на фактурираните с процесните фактури СМР.

В конкретния случай спорът се свежда до това, дали фактурираните с фактура № 68/30.12.2009г. издадена от [фирма] и фактура № 428 от 30.01.2010г. издадена от

[фирма] строително-монтажни работи са извършени и съвпадат ли изпълнените СМР на процесния обект с актуваните СМР за този обект по вид, количество и договорни анализни цени, както и съвпадат фактурираните в процесните фактури СМР с актуваните в представените в хода на ревизията акт обр.19 .

Видно от наличната документация, приложена по делото е налице сключен договор за строителство от 28.01.2009г. между жалбоподателя и [фирма], като последните в качеството им на изпълнител по договора се ангажират да извършат реконструкция на хотел „Р.” – Р. манастир. Налице е и сключен договор за строителство от 05.02.2009г. между [фирма] като възложител и „ Добър избор” за реконструкция на хотел „Р.” – рилски манастир. Представен е и договор за ремонт и строителство от 15.02.2009г. ,сключен между [фирма] - инвеститор и [фирма] в качеството му на изпълнител

По цитираните договори са и издадените фактури № 68/ 30.12.2009г., ведно с протокол обр.19 от 29.12.2009г. с описани в същия видове СМР –та на стойност 223 865 лв. без ДДС , която стойност е напълно идентична и с стойността по фактура № 68. Във връзка с изпълнението на договора за ремонт и строителство от 15.02.2009г. е издадена и процесната фактура № 428/30.01.2009г. , ведно с протокол обр.19 на стойност 235 016 лв., намерила отражение и в процесната фактура.

Извършването на СМР, предмет на спорните фактури респ. вида, количество и стойността им безспорно са установени и от сключението на вещото лице , на което съдът дава вяра, изслушано в с.з. на 19.09.2011г., Вещото лице е извършило подробно сравнение в табличен вид на видовете СМР поотделно и е установило и посочило абсолютно еднакви стойности на услугите и идентичност на СМР обективирани в четири броя протоколи, приложени в ревизионната преписка и фактура № 428/30.01.2010г. на [фирма], както и тези обективирани в протокол обр.19 от 29.12.2009г. и фактура № 68/30.12.2009г. издадена от [фирма]

Настоящият състав намира, че неправилно е отказано правото на данъчен кредит на дружеството по спорните фактури издадени от „ди строй „ ЕООД и „Добър избор” на жалбоподателя с мотивите, че липсва материална , кадрова и техническа обезпеченост в [фирма]

Видно от приложените по делото като доказателства надлежно регистрирани в НАП трудови договори за наети 12 души персонал и с то със специфични професии –

арматурист, техник строителство и архитектура, строителни работници и други са достатъчна индикация, че в [фирма] има нает персонал именно за извършване на строително-монтажни работи каквато е и основната дейност на дружеството и това от своя страна безспорно установява, че не се касае за симулативна сделка , а за една постоянна и продължителна дейност на дружеството - доставчик.

В подкрепа на факта, че са извършени договорените между страните услуги е и реалното плащане на фактурираната цена от страна на [фирма] на изпълнителите по банков път, видно от приложените платежни нареждания. От горното следва обоснованият извод, че съставената фактура удостоверява настъпило данъчно събитие, по смисъла на чл. 25 от ЗДДС. Тази фактура е съставена за реално извършени СМР и представлява достатъчно основание да се приеме, че такава услуга е налице. Спазен е принципа на документална обоснованост.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт /РА/ № 1002453 от 13.08.2010г., издаден от Б. Л. З. – старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, с който е отказано право на данъчен кредит в размер на 44 773 лв. по фактура № 68/30.12.2009г. издадена от [фирма] и в размер на 47 003, 20 лв. по фактура № 428/30.01.2010г. издадена от [фирма] и са установени задължения за довносяне в размер общо на 38 130, 11 лв. и лихви за просрочие върху тях от 2 789,94 лв., потвърден с решение на директора на Дирекция „ОУИ” –С. при условията на чл.156, ал.4 от ДОПК е основателна и атакувания РА следва да бъде отменен.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 3 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, VII състав

Р Е Ш И:

По жалба на [фирма], представлявано от Д. М. К. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] ОТМЕНЯ ревизионен акт /РА/ № 1002453 от 13.08.2010г., издаден от Б. Л. З. – старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, с който е отказано право на данъчен кредит в размер на 44 773 лв. по фактура № 68/30.12.2009г. издадена от [фирма] и в размер на 47 003, 20 лв. по фактура № 428/30.01.2010г. издадена от [фирма] и са установени задължения за довносяне в размер общо на 38

130, 11 лв. и лихви за просрочие върху тях от 2 789,94 лв., потвърден с решение на директора на Дирекция „ОУИ” –С. при условията на чл.156, ал.4 от ДОПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: